

ELS COLORS D'ARREU DEL MÓN

Doncs ve-t'ho aquí que una vegada, en una ciutat molt bonica que es diu Barcelona, hi vivien dos germans: la Jordina i en Marcel·lí. I ve-t'ho aquí que el que més agradava del món als dos germans era cantar. No se'n cansaven mai, de cantar! Cantaven al matí quan es llevaven, al migdia tot dinant, al vespre abans de sopar... fins i tot en somnis, cantaven!

Tenien un veí que era un **bomber**, amb el seu vestit de color **roig**, havia viatjat per tot Catalunya apagant focs, i en sabia de cançons! La que els agradava més de cantar, però era una que parlava del seu carrer. I sabeu on vivien? Al carrer més alt!!!

Al carrer més alt (Pàg. 112)

Però va arribar un dia que la Jordina i en Marcel·lí ja sabien totes les cançons de Catalunya i van decidir fer un llarg viatge per aprendre cançons noves. Primer de tot van visitar la resta d'**Espanya**. Van anar a València, a Galícia, a Castella, a Andalusia..., ja sabeu que Espanya és molt gran!! Un dia, caminant pels volts de Granada, van conèixer un **caçador**, tot vestit de **verd**. De seguida es van fer amics i el caçador els va ensenyar una cançó que els va agradar moltíssim.

La tarara (Pàg. 113)

Però va arribar un dia, que la Jordina i en Marcel·lí ja sabien totes les cançons d'Espanya. Per això van decidir anar a un altre país. I sabeu on van anar? Al **Marroc**. Un país preciós, amb platges, muntanyes, prats, boscos, i fins i tot desert. Allà, prop d'una ciutat que es diu Tetuan, van conèixer un **moliner, blanc** de farina, que els va ensenyar una cançó preciosa que parlava de la mare.

Umni (Pàg. 46)

Però va arribar un dia que la Jordina i en Marcel·lí ja sabien totes les cançons del Marroc. Van anar al port i van conèixer un **mariner**, que venia d'**Itàlia**, tot travessant el mar **blau** amb al seu vaixell. Li van explicar els seu problema i ell els va dir:

– Voleu aprendre cançons? Doncs heu de venir a Itàlia! És el país més bonic del món i tenim unes cançons precioses. Mireu, precisament demà salpem cap a Venècia. Voleu venir?

I tal dit, tal fet. Cap a Itàlia falta gent! I el mariner tenia raó: Itàlia és un país molt bonic, Venècia és una ciutat preciosa, la pasta italiana i la pizza són boníssimes, i les cançons italianes, meravelloses. Sabeu, però, quina és la cançó que els va agradar més de totes? Escolteu, escolteu.

Pimperepette (Pàg. 114)

Però, és clar, va arribar un dia que la Jordina i en Marcel·lí ja sabien totes les cançons d'Itàlia. Van anar a buscar el seu amic mariner i ell els va dir:

– Esteu de sort! Demà mateix salpem cap a un país mooooooooooolt, mooooooooooolt llunyà on podreu aprendre cançons completament noves: la Xina.

El que no es pensaven la Jordina i en Marcel·lí és que la **Xina** pogués ser tan i tan lluny. Van trigar setmanes per arribar-hi, amb el vaixell. I quan van arribar-hi, tenien una gana! Que el primer que van fer va ser entrar en un restaurant (xinès, és clar). Van menjar com si no haguessin menjat mai: i quin menjar més bo! I quina gent més amable! Fins i tot el cuiner va sortir, amb una paella on feia una truita groga amb molt bona pinta, a veure qui eren aquells estrangers que tenien tanta gana. I sabeu quina cançó els va cantar el cuiner?

El xino Ximfumfà (Pàg. 115)

I va arribar un dia que la Jordina i en Marcel·lí ja sabien totes les cançons de la Xina..., però ja no tenien ganes de viatjar més... S'enyoraven de Barcelona i de casa seva. Així que van fer les maletes, van agafar el vaixell i cap a Barcelona.

Però com que el viatge era tan llarg, sabeu què van fer per no avorrir-se... Ja sé què direu: cantar les cançons que havien après!.. Doncs no: inventar-se una cançó nova de totes els amics que havien fet durant el viatge. La voleu sentir?

Verd, verd, verd (Pàg. 116)